

Získávejte mi učedníky

Rožnov, Střítež: 26.2.2017

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 6, 27 – 36

Text: Mt 28, 16 – 20

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Občas, když ráno vstanu, najdu na stole lístek s úkoly, které musím já nebo naši kluci splnit, než se moje žena vrátí z práce. Nebo když odjíždíme celá rodina na delší dobu z domu, třeba na dovolenou, musíme vždycky před tím zařídit vše potřebné, aby i v době naší nepřítomnosti všechno fungovalo, jak má, tedy alespoň to nejzákladnější. V práci je potřeba si zajistit zastupování, v domácnosti pak zalévání kytek nebo krmení domácích zvířat. Jsou však i mnohem vážnější situace, kdy je třeba předem učinit pořízení, aby po našem odchodu nezavládl chaos. Při odchodu na věčnost se takovému pořízení říká poslední vůle. Zpravidla se v ní neřeší nějaké nepodstatné věci, ale jen ty nejzávažnější otázky.

I zmrtvýchvstalý Kristus po čtyřicetidenním zjevení odchází od svých učedníků na věčnost. Jeho poslední slova odpovídají jakési poslední vůli nebo závěti. Je to tedy ten nejdůležitější odkaz, pokyn, úkol či pověření. Závěru Matoušova evangelia se také někdy říká „Velké poslání“. Zároveň bývá citován jako slova ustanovení svátosti křtu. Skutečně jde o jeden z klíčových biblických textů. Jak tedy zní ta Ježíšova „závěť“? „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Pochopitelně nejde tak úplně o závěť v našem slova smyslu. Ježíš zůstává živým a v Duchu svatém přítomným Pánem, jemuž patří veškerá moc na nebi i na zemi. A z tohoto titulu vyplývá pro Ježíšovy učedníky pověření, aby ve jménu Kristově vykonávali jeho vůli a jeho záměr tady na světě.

Co je tedy tím velkým posláním, které jeho učedníci, jeho církev, tedy my sami máme naplňovat? Slysme to ještě jednou: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ Podle řecké gramatiky je v této větě hlavní důraz především na získávání učedníků. V řečtině je to jedno slovo, které by doslovně znělo asi jako „učedníkujte“. Cestující, učedníkujte všechen lid, křtíte je a učíte je. Slyšíte, že všechno ostatní je řečeno jen ve formě přechodníků. To hlavní je získávat učedníky ze všeho lidu, a to tím způsobem, že půjdete vy za nimi do světa, získáte je pro křest a budete je vyučovat, co mají dělat.

Bratři a sestry, mám za to, že tento hojně citovaný a důvěrně známý výrok je třeba vždy znovu církvi připomínat. Slysíme v něm několik důležitých věcí, na které se nesmí zapomenout.

1) Tou první věcí je připomenutí, co je nejhlavnějším posláním církve. Mnoho lidí si totiž myslí, že hlavním posláním církve je služba. Služba lásky, služba nemocným a slabým. To je však pravda jen částečně. Služba lidem nepochybně patří k důležitým úkolům církve. Ale je spíše logickým důsledkem toho prvotního a hlavního poslání. Službě lidem totiž musí předcházet jakési motivační uschopnění ke službě. A toto uschopnění se skrývá pod oním slovem „získávejte mi učedníky“. Je smutné, že pro mnohé lidi je církev jen jakýmsi synonymem pro charitu. Když se lidé dostanou do úzkých, ocitnou se v nouzi, pak je tu vždycky ještě k dispozici církev, která rozdává ze svého zadarmo, tak proč toho nevyužít. Církev, která supluje sociální politiku státu, církev jako bezplatná banka či pojišťovna. I navrácení církevního majetku je zdůvodňováno tím, že se to lidem vrátí v charitativní službě církve. Podobně je církev vnímána jako jakási komunální služba pro potřeby životních rituálů a obřadů. Církev, která vítá nové občanky, církev jako svatební agentura nebo církev jako levná pohřební služba. Církev, která reprezentuje představu Boha jako uctivého služebníka, který plní lidem jejich přání.

Ale Ježíšova „poslední vůle“ zní zcela jinak. Totiž že církev má z lidí činit Kristovy učedníky. Má z lidí činit ty, kdo budou naopak plnit Ježíšova přikázání. Ale to, bratři a sestry, není nic, o co by tento svět stál. To není nic, čím bychom se mohli tomuto světu zavděčit. Úkol, činit z lidí žáky Ježíše Krista je velmi nevďěčná práce. Ale je to to hlavní, co má církev na tomto světě dělat. Církev by si jistě mohla najít mnoho jiných dobrých důvodů pro svou existenci. Můžeme se chápat jako významná kulturní či sociální instituce. Můžeme se cítit jako morální autorita a já nevím, co ještě. Ale to nic nemění na tom, že nejvlastnějším

posláním každého sboru, i našeho střítežského a rožnovského, je činit z lidí učedníky Ježíše Krista a získávat lidi pro to, aby se učili u Krista. To je první a nejdůležitější věc z té Ježíšovy „poslední vůle“.

2) Ta druhá věc je řečena slovy: „jděte po všem světě“. Jinak přeloženo „vycházejte za lidmi do světa“. Nečekejte, že lidé budou sami vyhledávat Krista. Není to tak, že je tu kostel, a kdo chce, ať si tam zajde. Takto Kristem dané poslání nenaplnujeme. Dostát Kristově vůli lze jen tak, že půjdeme a budeme zvat lidi ke Kristu a zpřístupňovat evangelium co nejširším vrstvám společnosti. Že to působí agitačně a násilně a že to dělají jen sektáři? Jak to dělají druzí je jejich problém, ale problém naší církve je jinde. My častěji působíme dojemem, že je nám to vlastně jedno a že je to každého soukromá věc. Tím však dáváme najevo, že nám o lidech vůbec nejde a oni z naší strany necítí, že bychom o ně měli zájem. Chybí-li církvi základní instinkt pro zvěstování evangelia ven, do světa, s cílem být skutečně rybáři lidí, jak to po nás chce Ježíš, chybí-li nám, jak se říká, onen potřebný „tah na branku“, pak taková církev nejen, že si pod sebou podřezává větev, ale především neplní své základní poslání, které jí dal Kristus.

3) Třetí věc, kterou chci z dnešního textu zdůraznit je ve slovech: „Učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ Ve skutečnosti je tam opět přechodník, který znamená „činite z lidí učedníky, učíte je zachovávat Ježíšova přikázání. Učedníkem je ten, kdo se učí. Naučit se víře ovšem nejde. Víra je dar z Ducha svatého. Proto ani v Ježíšově velkém poslání nestojí na prvním místě výzva k učení nýbrž ke křtění. Začíná to jakýmsi zápisem do školy. To je to první, čím se z lidí stávají učedníci Kristovi. Když se lidé ptali ap. Petra „Co máme dělat?“, Petr jim odpověděl: „Obrat' se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.“ Na počátku učednictví tedy stojí obrácení se ke Kristu a přijetí svého křtu. Vyučovat Ježíšovým přikázáním bez předpokladu víry a lásky k Bohu, to by byl čirý bohapustý moralismus. Ježíš říká, že jen tenkrát, když ho budeme milovat, budeme také zachovávat jeho přikázání. Jen ten, kdo si zamiluje Boha z celého srdce, myslí i síly, a začne Krista dobrovolně následovat, ten se učí zachovávat Ježíšova přikázání zcela přirozeně a rád. A o takových učednících je pak církvi řečeno: „Učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ Co se myslí tím „všecko, co jsem vám přikázal“? Inu, všechno! Jen tak namátkou: Milujte své nepřátele. Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy jednejte s nimi. Nemějte starost a neříkejte: co budeme jíst? Hledejte především Boží království a spravedlnost. Neukládejte si poklady na zemi. Když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ježíš také učí, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu. A že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Ale také: Nesuďte a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte a bude vám odpuštěno. Ježíš také říká: Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují. A stejně tak i „jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“

Bratři a sestry, máme se věru všichni stále co učit. A tak si zopakujeme, čemu jsme se dnes z Písma naučili: 1) Prvořadým úkolem církve, tedy i našim úkolem, je získávat učedníky pro Ježíše Krista. 2) S evangeliem máme sami vycházet lidem vstříc, v ústřety. 3) Ty, kteří uvěří a pokřtí se, máme učit zachovávat Ježíšova přikázání. Je důležité si to znovu a znovu připomínat. Abychom nezapomněli, jaké je v naší společnosti skutečné poslání církve.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty nás voláš, abychom tě následovali a stali se rybáři lidí. Dej, ať tvá církev na toto velké poslání, které jsi jí určil, nerezignuje a neuzavírá se do pohodlného a sobeckého ghetta. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme za nás, kteří se snažíme vydávat dobré svědectví o tobě, ale bojíme se jít hloubky a do důsledků, bojíme se jít se svou kůží na trh, bojíme se předem neúspěchu anebo svého selhání. Dej nám poznat, že tu nejde o náš úspěch či neúspěch, ale o přípravu půdy pro vanutí tvého Ducha. / Přimlouváme se za všechny zvěstovatele tvého slova, nejen za kazatele a faráře, ale za všechny, kdo se nějak pokouší druhým předat své svědectví o tobě. Také tě prosíme za rodiče dětí, aby i oni věděli, jak na to a jak svým dětem co nejlépe přiblížit tebe a jak jim předat to, co ve víře prožíváme. / Prosíme tě, Pane, za nás za všechny, abychom nezapomínali, že náš život, vše co děláme i jak mluvíme je tomuto světu solí a světlem. Dej, ať se naše víra prokazuje zájmem o všechny hledající a bloudící, ale také o všechny smutné, sklíčené, nemocné a trpící. Uč nás být všímavými a pozornými k těm, kdo jsou kolem nás. / Do tvé ruky odevzdáváme tento sbor, naše rodiny a přátele. Amen.*